

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de Austeritate Domini & Pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

emendare, maneantque in sua negligentia. Isti scire debent, non has pœnitentias Sanctorum imitandas esse, sed spiritum; quem si sequantur, dabit eis DEUS, quod in ipsius obsequium fuerit, sive ordinarium, sive extra ordinem: quia suo lumine illos reget, & omnes illorum imperfectiones consumet. Interim dum illa majora vident in Sanctis, DEUM in eis exaltent, seque humiliando extimulent saltem ad hoc faciendum, quod possunt: quia in regno DEI mansiones multæ sunt, & luminaria majora, minora.

E X E R C I T I U M
De Austeritate Domini & Pœnitentia.

I.

*Confessio
pœnitentis.*

Domine, spes ac desiderium servorum tuorum, ad quam suspirat cor te possidentium, & te quærentium. O divine Medice & Medicina omnium necessitatum! mearum: ego hîc sto ante divinos & misericordes oculos tuos, plenus internis vulneribus, quæ tu vides, æstimas, & cognoscis meliùs, quàm ego; Culpam, quam in illis habeo; pœnam, quam promereor; injuriam, quam tibi intuli, & omnia mala mea ego novi, sed tu cognitor & emendator meus, iusta lance perpendis. Non possum, nec cupio subterfugere manum tuam, nec iudicium, sed ei, quantum vis fuerim ingratus pro beneficijs ab ea mihi collatis, & illa malè impenderim, ac rejecerim, quæ liberalissimè mihi largiebatur, me humilimè subijcio, & ab eadem exspecto curationem & remedium, pœnam, & castigationem, vires & spiritum me emendandi. Tibi, ô mi Pater! ac tuæ pietati mala mea confiteor: aperi oculos cordis mei, ut cognoscam immensitatem culparum mearum, cognitasentiam ac deplem, & totus tibi denique placeam. Tu, Domine, non despicias tuas creaturas; sed ego fateor, me non posse comparere cum ulla re, quam non meritò possis reprobare: quia in omnibus meis sensibus internis, externis, & in omnibus actionibus porto scriptam sententiam castigationis, quam coram oculis tuis divinis negare non possum: mei oculi, quos debeo levare ad te, DEUS meus, testimonium ferunt injuriarum, quibus te affeci: lingua mea, quæ te precor veniam, convicta est plurimorum, quæ contra tuam vo-

lunta-

luntatem locuta est: aures, quibus haurio tua verba, habent contra se vanitatem, cui vacaverunt cum tua offensa. quidquid est in hoc corpore, circumdatum est injuriis in te, occupationibus terrenis, servitiis brutorum appetituum, tanquam instrumentum omnis malitiæ, & inimicorum tuorum. Ecce hîc violatorem obedientiæ tuæ: ecce prædonem honoris tui, destructorem operum tuorum, profusorem bonorum tuorum, jumentum sui arbitrii obstinatum ad emendationem, ac tam improbum & inclinatum ad omne malum, hoc ipsum confitens sine sensu, & insuper flaccidum & infirmum ad sufferendam curam pœnitentiæ, refractarium omni castigationi & obedientiæ. Talis anima infelix, tam vilis ac terrestris, qualis hæc est, non poterit comparere coram tua puritate divina. Tu liberam creâsti ac dominam; illa subjecit se servituti, fugiendo à te, & rebellando; semper magis amica suæ carni, quàm tibi; semper addicta voluptati corporis, & occupata cum ipso, eiúsque oblectationibus; surda ad tuas inspirationes, tepida in tuo officio; plena iis, quæ tu vides & horres; sine te, vera vita & opulentia mea; distractis cogitationibus, memoriâ plenâ non te, sed his, quæ tu novisti; voluntate versâ in abyssum omnium indignitatum, quas tu odisti.

II. O Domine! tu scis, quòd nequeam cognoscere mala, quæ contra me implorant justitiam tuam: quid mihi superest, quo tibi satisfacere, quod offerre possim, ut appaream coram te? nihil, Domine, Deus meus, mihi restat, nisi meritum justissimæ pœnæ ac damnationis, quam intulisses, nisi me respexisses in misericordia. O quàm paternè tolerâsti errores juventutis meæ! cupiditates mihi per omnem vitam dominabantur. Vidisti me, quasi abalienatum, ire post erubescendas cogitationes, & concupiscentias meas, inhiantem occasionibus peccandi; infatuatum vanissimis intentionibus, quas omni studio prosequer in summa oblivione salutis animæ; distractissimum in interiori & exteriori homine, in voluntaria servitute vitiorum, & voluptatum; dispersos affectus animæ, in qua tu nullam partem habebas. Videbas, quòd voluntariè deciperer in omnibus rebus, & ultrò te, Deus meus, ex corde ejicerem. Videbas, quòd mea vita decurreret in continuis erroribus, & illu-

Dei patientia erga peccatores.

148

tionibus, jamque appropinquarem inferno: à quo tamen me præ-
 servasti hucusque. Ecce, Domine, ego sum ille, quem tolerasti huc-
 usque, cum non ignores, quanta sint mea mala, quanta etiam
 cæcitas, quæ me non sinebat ea videre: Ecce hic sum etiamnum
 male cognitus à me ipso, ac patienter toleratus à te. Quid igitur
 faciam, Domine, quando non vis me desperare; cum tamen in me
 ipso non habeam, in quo confidam, nec possum secure promittere,
 quid sit certo præstiturus? O amantissime ac piissime Pastor
 ovium errantium, qui noluisti nos habere remedium, nisi in te ipso,
 quem offendimus, ac tua merita donasti nobis, ut cum ijs sperare
 possimus in tua misericordia, ac docuisti nos per penitentiam
 emendare nostros errores; aperi oculos meos, ut à te discam refor-
 mare meas inordinationes, agnoscere, ac detestari culpas, quibus
 tuam infinitam Majestatem offendi, ô divine Magister ignorantia-
 rum mearum, & Reparator mearum necessitatum! Infinitas tibi
 gratias ago, mi Pastor divine, pro bonitate, amore, ac pietate, qua
 in te recepisti peccata mea. Adoro immensum amorem, ac volun-
 tatem, quæ obtulisti te universis laboribus, ut ego ijs subleverer,
 omni austeritate in te suscepta pro meo levamine. Adoro vigilias
 & orationes, quas pro me fudisti: adoro famem ac sitim, frigus &
 æstum, quem pro me sustinuisti: adoro omnem austeritatem vitæ,
 penitentias & opera poenalia, ac rigidam tractationem, quibus per
 annos triginta luiti mea peccata, quibus ego incedebam eadem per-
 peti: adoro sensum, quo eadem peccata depulisti, desiderium quo
 te pro illis obtulisti; amorem, quo te pro illis affixisti; anxietate-
 tem, qua satisfacisti; divitias meritorum, quibus aperuisti mihi
 thesauros misericordiæ tuæ; justam iram Patris æterni, quam tuis
 meritis placavisti; gratiam & veniam, quam mihi per eadem me-
 rita & lacrimas impetravisti.

*in sabb
 DEO,
 quoniam offen-
 ditur: et
 remedium
 æstium.*

III. Dæce me, Domine, ut possim tibi esse gratus pro tan-
 tis miserationibus: Illis noctibus, quibus vigilabas procurando
 mihi divitias gratiæ; præsentia tibi orant mala, in quibus colum-
 parus eram vigilias meas obsecras, & noctes transibimas. In fame
 & siti, quam patiebaris, memor eras gula meæ; in æstu & frigore,
 deliciarum corporis mei; in lacrimis, quas fundebas, moveras
 meam

*Domine
 Dominus
 IESVS ha-
 buit pecca-
 ta nostra
 semper ob
 oculos*

meam duritiam & libertatem sensuum: in occupationibus & amore æterno, quo te offerebas, habuisti me semper præsentem sine amore tui, distractum ac totum destructum: in omni austeritate, quâ tractabas Humanitatem tuam sanctissimam, recordaberis nimiam licentiæ meæ ad omnia vitia: jam in cognitione sapientiæ tuæ ruebam ad interitum, dum tu me curabas lucrari; jam te fugiebam, dum tu me captabas amore; jam delectabar meis peccatis, dum tu pro his te affligebas; jam cogitabam de curando meo corpore, dum tu per pœnitentiam ita malè tuum tractabas. Non agebam ego, nisi de his, quæ me separarent à te, dum tu tantis laboribus conabar me servare, tanquam verus pater, dominus & amicus, nolens mortem peccatoris, sed ut convertatur & vivat. Ah Deus! ego, ego sum, pro quo te affligis: vide me hîc, qualis præfens tibi eram tunc, totus perditus: talem nunc tibi me sisto; sed pariter habeo mecum præsentem vim & efficaciam ærumnarum tuarum, unâ cum misericordia tua. Cum his jejuniis, vigiliis, orationibus, ac pœnitentiis tuis suppliciter peto, quod non mereor. Respice illa, Domine, ut mihi condones. Si non vis condemnari peccatorem, quia est opus manuum tuarum, & tu amas omne, quod tu fecisti; quomodo vis ergo, ut pereant in me labores, quos pro me exantlasti?

IV. Aperi, Domine, oculos meos, ut me cognoscam, & horream; quia sine tuo lumine sum cæcus, & amo venenum vitiorum meorum. Tu vidisti in peccatis meis tantam infelicitatem, tantam malitiam, & seditatem, virus tam pestilens, ut judicaveris, absque tuo sanguine, & absque te, Fili DEI vivi! illa curari non posse. Omnes labores tuos censuisti esse necessarios, ad curandum tam grave & abominabile malum; & tanquam is, qui id optimè cognoscebat, nullam quietem admisisti, donec pro illo satisfaceres. Et ego, qui id patro, comedo, ac dormio securè cum ipso, tanquam cum comite, nonnunquam etiam tanquam cum solatio, & refrigerio vitæ meæ. O divina Pietas! compatere tantis *D. precatio peccatoris.* miseriis, ac tam erroneæ cæcitati. Qui non timui te offendere, timui meo jam te offensum, ac tremo te denuo offendere. Gravitatem ac pondus mearum culparum, & quid mereantur, ego scire non possum,

sum, nisi hoc tu mihi des: & quia ad eas curandas tu tot annorum pœnitentiam subiisti, per eandem te rogo, da huic animæ peccatrici fructum illius, perfectam inquam, cognitionem, & intimam detestationem earum. Ah miserere, Deus meus! perfringe murum, qui intercedit inter te & me. Quid tibi potest magis displicere, quàm quòd me delectet facere ea, quæ tu odisti tantopere, ut propterea damnes in æternum animas, quas sic amasti, ut in Cruce moreris pro illis? Et ego sum tam cæcus, ut, cùm pecco, putem me nihil facere; & aliquando doleam, me non posse peccare, quantum vellem? Ah mi Deus, nescio petere, quod vellem, nec cogitare, quod & quantum debeo desiderare; quia adhuc cæcutio. Si tu, Domine animæ meæ, illuminares tenebras meas, quantumvis longa foret vita mea, totam expenderem in dolore pro uno tantùm peccato commisso: nunc autem ità securè dego, postquam commisi tam multa. O misericors Domine, quia necdum scio bene desiderare, quod esset à tua pietate petendum; pete à Spiritu tuo, quare tam multum jejundet, vigilet, se affligat, tantas pœnitentias faciat totis triginta annis pro peccatis, quæ ipse non fecit: & ex eo, quod ipse responderit, (quia novisti mala mea, quæ ego æstimare non possum) mihi da, quod nescio petere, ut non offendam te amplius. Tuos labores invoco, ab iis peto hanc gratiam; illos respice, Domine; & per illos mihi da, quod ipsi promeruerunt & obtinuerunt pro me.

V. Mi Domine, Redemptor & misericordissime Reformator omnium errorum meorum! ad tua obsequia converte omnes sensus distractos, & omnia membra corporis, inimici mei. Tu, Domine, scis, ut resistat bonis, quæ tu plantas in hac anima: da mihi animum & vires, ut vincam: doce me cognoscere dolos ejus: disjice nequitiam excusationum ejus: da mihi fortitudinem Spiritus, ut possim ei resistere, & imperare. Quid possum contra talem hostem, sine tuo auxilio? Tu mihi eum adjunxisti pro socio, cum obligatione, ut eum sustentem & castigem: at ego tam sum infelix, ut nesciam temperare hæc imperia; quia magis inclinor ad compatiendum ei: unde plus acquirit virium contra me, quàm ego habeam ad ipsum domandum & castigandum. Affige, Domine, amore

*Corpus est
sustentan-
dum & ca-
stigandum.*

amore tuo meam carnem tuæ Cruci, & per labores tuos da mihi discretionem, voluntatem, & vires, ut sic eam tractem, ut vis eam tractari à me. Averte, Domine, & conclude timore tuo oculos meos, ne cum gustu videant vanitatem, nec figantur in rebus, quæ destruunt animam. Pone custodiam, Domine, & frenum linguæ meæ, & undique claude os meum, ut verear dicere, quod non debeo: & quia tu dixisti, vitam & mortem esse in lingua, fac, ut vivam tacendo, ne loquendo occidam animam, nec lædam proximum, sed cum silentio & spe vivam semper occupatus in te. Et quia in Scriptura dixisti, sensus nostros esse januas, per quas intrat mors animæ; obsera illos intus amore & timore tuo, ut tu solus vivas in hac anima, nec sit in ea, quod tibi displiceat. Doce me, Domine, refecare omnes cupiditates, nec uti rebus temporalibus, nisi ad necessitatem, sine excessu.

VI. *Vbi te accusaveris in particulari de rebus corporalibus, in quibus es laxior & quarum avidior; quæve plurimum peccatorum tibi occasio, quibus magis adhaeres, &c. ora sequenti modo.*

O Medice divine miseriarum mearum! da robur debilitati meæ, ad perrumpendas has malas inclinationes. O Cognitor imperfectionum mearum, qui vides altè fixas in corde meo has radices, & quantum proferant damni, extirpa eas, Domine, ac doce me, quomodo velis me tibi servire; & da voluntatem ac vires id exequendi, ne timeam quidquam eorum, quæ imaginatur, & refugit corpus. Concede mihi, Domine, ut amem omnia, quæ mihi creant molestiam; quia non sunt nisi instrumenta castigandi mea delicta. Fac, ut omnis tribulatio mihi placeat; quia per eam satisfacio pro meis peccatis. Da mihi, ut tantum detester peccata mea, quantum eis fui delectatus. Da tantum affectum ad poenitentiam, quantum fuit ad culpam: & quia tu scis meliùs, quid mihi conveniat, abijcio me ad tuos pedes: condona mihi quantum vis; castiga me, quantum tibi placet; ac da gratiam, ne aliud velim, Domine: hic ure, seca, percutere, nihil parce, ut in aeternum parcas.

VII. Tu, pie Domine, potes finem imponere omnibus malis meis. Tu amantissime Jesu, Vita & Salus hujus animæ peccatricis!

*Mala inclina-
tiones
fortiter
frangenda.*

*Corporis
timores
perrumpen-
di.*

*Iesus nomi-
natus des-
terat*

familiari-
tatem pec-
nisentium,
quàm in-
nocentium.

cis, non minùs desideras familiaritatem, & amorem animarum
conversarum, quàm innocentium. Qua hora se Magdalena pec-
catrix projecit ad tuos pedes cum lacrimis, tu illam es amplexus
cum titulo amantis; ac brevi inter tuos promotam, ad caput ungen-
dum admissa est. Paulus persecutor, quam primùm ostendit, se ti-
bi velle obedire, pro schola sua cælum, ac te ipsum habuit pro Ma-
gistro, túque inhabitare cœpisti cor ejus. O Vita cordis mei! eleva
ad te hunc Spiritum meum abjectum: amplector tuos divinos pe-
des, Amor animæ meæ! Cupio te amare, bone Jesu! cupio te ama-
re, tibi servire, ac totus esse tuus. consumantur peccata mea in
abyssu misericordiæ tuæ, ut nulla supersit eorum memoria. Est, fa-
teor, Domine, tam fœda hæc anima, ut non possit comparere co-
ram oculis tuis divinis, nescit custodire se ipsam; & hinc vitijs in-
numeris conspurcatur. Sed quod tu curas, quid poterit lædere?
quod tu ædificas, quis evertet? quod tu conjungis, quis divider?
quod tu amas, quis terrebit? Tam tua est hæc anima, quàm ullius
è tuis charissimis. Ego te amo, Domine mi! si me ipsum aspiciam,
fugere debeo: sed aspicio te, æterne Inhabitor beatorum Spiri-
tuum, te desidero, ad te mea interiora suspirant. Tecum vult uni-
ri cor meum: tu consumes, quid quid in me tibi non placet. Te-
cum omnia potero & nihil timebo, Deus meus, opulencia mea,
gloria mea, & tota felicitas mea!

O Mater DEI & peccatorum, fidelis socia laborum tui unige-
niti! quia tu sola nullum fecisti peccatum, miserere hujus peccato-
ris, qui desiderat servire Filio tuo: fac, ut obtenta remissione id con-
sequar. O Cives superni hujus sanctæ Civitatis cælestis, etiam pro
peccatoribus conditæ, admittite me cum hoc meo desiderio, ut
nulla res terrena me separet à vestra societate. Amen.

ÆRUMNA XIII.
Ex Fame & Siti Iustitiæ.

I.

Fames &
Sitis iustitiæ

Anti fecit Deus Famem & Sitem Iustitiæ, cum qua
vivunt Iusti & Sancti, qui verè de fide rant placere sua di-
vina